

Chiếc ghế bành màu da người

Từ khi lấy Ngoan, Hiền đâm ra ghìen ngồi ở chiếc ghế bành gần cửa sổ. Ở đó, sau mỗi chiều đi làm về, vừa phì phèo điếu thuốc vừa xem báo dưới ánh sáng trung thực của một ngày dài nắng Hiền lại vừa có thể nhìn ra ngoài.

Qua lớp cửa kính trong vắt, cả một vùng trời được thu gọn như một bức tranh địa đàng, một bức tranh sống động mà người ngắm cảnh có thể bước hẳn vào bất cứ lúc nào. Hiền ngồi hàng giờ nhìn không chán màu trời xanh lơ ẩn hiện giữa đám lá rừng lao xao, đuôi bắt từng đốm nắng lung linh nhảy múa như hào quang chiếu từ những viên ngọc bích trong thạch động. Ở đó cũng tạo cho Hiền những thích thú khi nhìn đàn chim rừng rú nhau đậu trên hòn non bộ, tắm mình cả vào nước uống, đập lên những hạt ngũ cốc hoặc dõi mắt theo đàn vịt trời bơi như lướt dưới hồ để lại từng con sóng tròn dòn dập đuổi nhau.

Chiếc ghế bành đầu lung vào hướng bếp không phải là không có lý do. Nếu Hiền nhìn được bờ hồ, nhìn được hàng liễu rũ thơ mộng thì trong này Ngoan còn thấy thêm được cả Hiền. Trước kia chàng cho là tình cờ hoặc dù cố ý thì cái cố ý rất dễ thương. Có yêu thương Ngoan mới muốn nhìn chồng chứ không tội gì phải mỏi mắt nhưng bây giờ cũng cái nhìn ấy Hiền lại cho là mình đang bị rình rập, theo dõi. Người ta bảo chẳng thà bị trói buộc và ngập

chết trong tình thương yêu còn hơn tự do để rồi lạc loài một mình một bóng với cái hạnh phúc đôi khát. Mới đầu Hiền cho là đúng, còn hơn thế nữa vì chàng luôn là cánh tay phải của vợ. Có nghĩa là Ngoan làm một chàng sẽ phải làm hai. Ngoan nấu cơm rửa chén, Hiền cắt cỏ hút bụi. Mỗi chiều chưa tới bốn giờ cả hai đã về đến nhà. Trong khi Ngoan tắm và rửa trôi son phấn thì Hiền đặt vôi cặp da lên bàn, tuột giày, cởi vớ rồi chạy bay ra ngoài với quần đùi áo thun, không cắt cỏ cào lá thì cũng tỉa cây rửa bệ đá, không thu dọn nhà xe thì cũng đóng đẽo hết bàn đến ghế ở công viên hoặc trải thêm sỏi ngoài bờ hồ. Nhà rộng trên ba mẫu đất lại ngay bìa rừng khỏi công việc làm nhưng Hiền ấn định giờ giấc rất rõ ràng. Dù xong hay không, đồng hồ ở nhà thờ vừa điểm năm tiếng là chàng phải tay.

Sau khi tắm và thay quần áo sạch sẽ, Hiền ra phòng khách ngồi dựa lưng vào chiếc ghế bành, kéo nó hơi ngả ra sau với sự thoải mái tột cùng. Lúc ấy Hiền đã từng cảm ơn thượng đế quá ưu đãi cho chàng sức khỏe và đôi bàn tay làm việc, cho chàng đôi mắt sáng để ngắm nhìn vẻ đẹp của vũ trụ và những tuyệt tác của chính mình, cho chàng khối óc cầu tiến trong công việc ở sở và nhất là đã cho chàng trái tim đỏ hồng, đầy ấp thương yêu, biết rung động tận cùng với cái hạnh phúc chồng vợ đang có. Mỗi ngày, trên chiếc ghế bành Hiền ngồi đọc báo nhưng tai vẫn lắng nghe tiếng nước chảy sè sè rửa rau trong bếp, tiếng xèo xèo của chảo cá đang chiên, tiếng chén đĩa khua lạnh canh, tiếng mời ăn ngọt ngào mà lòng giấy lên một hân diện và vui sướng tột độ. Chiếc ghế bành... Nó là một phần đời sống gắn liền với cái hạnh phúc có thể nắm được thế mà giờ đây chỉ mới hơn sáu tháng sau ngày cưới. Hiền nhắm chặt mắt như thiền nhưng đầu óc lại khổ sở mệt mỏi bỏ trở lại ký ức dù chuyện xảy ra chỉ mới hơn hai mươi bốn tiếng đồng hồ...

... Hôm qua trời bất thành linh đổ mưa, cơn mưa không báo trước vì nắng vẫn gay gắt nên người Hiền ướt như chuột lột. Cố lái chiếc xe cắt cỏ chạy

nốt trên mô đất dốc nhưng vì cỏ đầm nước nặng chình chịch nên tắt máy, cực chẳng đã Hiền phải bỏ dở công việc để vào nhà dù mới hơn bốn giờ. Mọi ngày giờ này Ngoan còn đang trong phòng tắm hoặc vẽ vẽ quệt quệt trên mặt với sáu bảy loại kem vừa rửa vừa dưỡng cho đẹp da. Yên chí không thể gọi vợ lấy dùm quần áo, Hiền vào nhà xe dùng khăn cũ lau qua loa cho khô nước rồi mới mở cửa vào nhà, gần ngưỡng cửa phòng chợt nghe tiếng Ngoan oang oang, chắc hẳn đang nói chuyện điện thoại:

- Ôi Giời ơi! Lũ đàn ông ngu bỏ xừ bị đàn bà qua mặt vèo vèo mà chẳng hề biết.

Giật mình Hiền đứng hẫng lại nghe ngóng.

- Có tên lại còn cứ khoe bộ ta đây là kẻ sượng nhất trần gian trong khi bị vợ cho đi tàu bay giấy một cách thâm hiểm.

Hiền nhú mày suy nghĩ. Xưa nay có bao giờ Ngoan nói lớn tiếng với ai.

Cho dù là bạn thân đi chăng nữa nàng cũng vẫn giữ kẽ.

- Ủ thì cứ cho là phỉnh gạt đã có sao đâu. Minh hầu chồng trong nhà nào ai biết nhưng chồng hầu mình giữa chỗ đông người thì cũng đủ đáng đồng tiền bát gạo rồi.

Xưa nay đối với Hiền, Ngoan là người điềm đạm nói năng nhỏ nhẹ. Ngay trong những bữa tiệc đông người nàng cũng ngồi một chỗ không dám đứng lên lấy đồ ăn cho mình.

- Anh nhé! Ở nhà em săn sóc cho anh nhưng ra đường đừng để em làm công chuyện ấy, ngượng lắm! Với lại chúng bạn sẽ nghĩ em phục dịch chồng quá đáng.

Tiệc đông, cả vài trăm người. Chủ nhà bày tất cả thức ăn lên trên bàn cùng với đĩa giấy, muống nhựa tự ai ăn người đó lấy. Ngoan không đứng lên chẳng lẽ Hiền ăn một mình, mà lấy cho vợ thì cũng khổ vì nàng ngồi quá xa, giữa một đám bạn gái quây vòng, trăm đôi mắt sẽ ngó, chục đôi môi sẽ

nhếch cười dù rằng ở xứ Mỹ này đàn ông nổi tiếng là lịch sự; nhưng lịch sự kiểu gì chứ còn đi lấy thức ăn cho đàn bà thì trông nó rẻ rúm quá!

Ngồi ở xa thỉnh thoảng lại thấy Ngoan nhìn mình bằng đôi mắt buồn bã, Hiền động lòng nhưng hình ảnh người đàn ông lom khom bụng đĩa thức ăn, mắt chăm chú nhìn vào ly nước sọt trà khi bước rồi lại còn dáo dác vượt bao nhiêu bà, bao nhiêu ông mới đưa đến tận tay vợ trong khi bà vợ thản nhiên cầm lấy miệng vẫn không ngừng nói câu chuyện dở dang với bạn bè thì chàng lại thấy rứt chí anh hùng rơm lại. Không, nhất định không, Hiền nhủ thầm và để tập cho Ngoan lần sau có cái tính dạn dĩ trước mặt mọi người cũng để vợ khỏi tủi thân chàng nhịn ăn tối đó.

Tiệc tan, trên đường về Ngoan không phiền trách chồng lấy một câu nhưng thái độ có vẻ khác.

- Em giận anh?
- Giận em nhiều hơn vì đã không dám đứng lên lấy thức ăn cho anh.
- Anh lấy được rồi chỉ cần em lo cho em thôi.
- Nhưng sao anh cũng nhịn đói?
- Em nghĩ thế nào khi anh ngồi ăn một mình?

Ngoan định nói gì đó nhưng rồi chột im và đôi môi mím lại. Phần Hiền cũng cảm thấy áy náy vì đã quá khắt khe câu nệ.

- Mình ghé ăn tiệm em nhé! Hiền đề nghị vì thấy bụng còn cào đói.
- Thôi khuya rồi. Về nhà em hâm nóng lại thức ăn chỉ năm phút là có ngay.

Trong bữa cơm, cả một sự thay đổi lớn mà chính Hiền cũng không thể ngờ Ngoan lại khéo mồm khéo mép và khéo dụ như thế.

- Mỗi ngày lo cơm nước cho anh, em thấy đó là một điều hạnh phúc vì đã biểu tỏ được lòng em.

Hiền quên rằng công việc tuy không chia ra nhưng kẻ trong nhà người ngoài sân thì phải nói là cùng biểu tỏ tình yêu chứ đâu phải chỉ có Ngoan mới biết

lo cho chồng nhưng cái liếc mắt có đuôi, cái nụ cười chúm chím và đôi tay nõn nà đã làm chàng quên hết.

- Nếu việc săn sóc nảy sinh từ sự thương yêu và từ sự liên hệ mật thiết thì lối nhìn bắt buộc phải thay đổi. Cũng hành động này nếu con sen làm gọi là hầu hạ, đầu bếp gọi là phục dịch còn đã là vợ chồng thì phải tự hiểu là săn sóc. Chồng săn sóc cho vợ là tự tâm, tự lòng chứ đâu phải chứng tỏ cho người ngoài biết mà sợ dị nghị, đã sợ miệng lưỡi thiên hạ thì đâu thể gọi là sống cho nhau.

Hiển biết vợ đang ám chỉ câu chuyện hồi tối nhưng vẫn cứ ngồi im.

- Khi yêu là chỉ cho đi chứ không đòi phải trả lại nhưng nếu cứ cho mãi mà chẳng nhận được gì thì hạnh phúc sao tồn tại?

Từ đó Hiển không ngờ mình "săn sóc" Ngoan khá kỹ lưỡng, bung đĩa thức một cách thành thạo, vui vẻ trước mặt mọi người mà không hề ngượng ngùng, trái lại còn pha chút kiêu hãnh. Đúng như Ngoan nói vợ chồng chiều nhau chỉ tăng thêm hạnh phúc chứ không thể giảm thế mà vừa xong những lời nói như tát nước vào mặt. Tuy biết vợ có những đòn phép khôn ngoan nhưng không ngờ nàng lại lợi dụng sự thương yêu cưng chiều để biến chồng thành một thằng hề, một tên nô lệ hầu cơm bung nước trước mặt mọi người. Chỉ cần nghe vài lời tâm sự với bạn bè, Ngoan đã hiện nguyên hình là con thành danh đồ mỏ đang kẻ xấu chồng:

- Lũ họ chỉ như đám con nít nếu không tại sao lúc nào cũng đòi được cưng chiều...? Ừ thì mình làm mẹ đã có sao đâu...

Tiếng Ngoan cười khanh khách... Đàn bà đâu lại có giọng cười quái đản như thế, dâm dăng cơ hồ loại nạ giòng, chua ngoa tựa phường đá cá lẫn dưa.

Hiển bàng hoàng như người vào lầm nhà, vợ mình, xưa nay từ khi quen nhau đến khi lấy có khi nào nàng lên giọng xuống giọng như vậy.

- Ừ thì làm dĩ đã có sao đâu, tiếng Ngoan lại cười lớn, mình không phải đi

à...! Đàn ông ai lại chẳng muốn vợ mình tuyệt diệu ở mọi mặt, nhất lại là cái chuyện ấy... Thì cũng nằm ổng ẹo trên giường, cố cười lẳng, cố vuốt ve mơn trớn, tóm lại họ làm được cái gì thì mình làm được cái ấy... Anh hùng há sợ chi ai... Đúng! Mình chỉ khác họ trên phương diện pháp lý và giá trị cũng không thể tương đương. Vợ thì được chấp nhận trước mặt mọi người còn họ thì không; mình có hôn thú nên ôm chồng cả đời còn họ chỉ được vài giờ tạm bợ...

Ghê tởm quá! Dù chỉ nghe tiếng được tiếng mất nhưng chắc chắn Ngoan và người bạn nào đó đã bộc lộ thật con người của mình khi nói về đàn ông, về chồng mình như Hiền. Thì ra bấy lâu nay Ngoan khôn khéo đóng kịch nhưng con cú đội lớp phượng hoàng đã lộ hình vì quá ỷ y, để xem em còn đóng kịch với tôi tới chừng nào. Hiền nghiến răng kèn kẹt, cơn tức giận bị dồn nén khiến mặt đỏ bừng lên nhưng thay vì vào phòng cúp điện thoại để chấp dứt mọi lời khả ố Hiền lại thở dài ngao ngán trở lui đi về phía phòng tắm...

- Nhà thờ chưa gióng chuông mà! Ngoan có vẻ ngạc nhiên khi vừa hé cửa thấy Hiền đang trong bồn.

Chờ nhà thờ gióng chuông có lẽ tôi đã rũ chết ngoài vườn. Trong nhà không ướt nhưng ít ra cũng phải nghe tiếng mưa đổ ào ào xuống mái ngói chứ!

- Sao anh không gọi em lấy quần áo? Chờ em nhé!

Ngoan khép cửa và chân lướt thật nhanh trên nền thảm mới. Lo lắng cho chồng quá, như mẹ lo cho con. Mắt Hiền mở trừng trừng trong gương khi kéo khăn quần bước ra khỏi bồn. Nếu tiếp tục giữ bộ mặt hung hăng giận dữ không lẽ mình là đứa trẻ con thật? Phải bình tĩnh lại vì sự bình tĩnh sẽ giải quyết được nhiều vấn đề, nhất là khám phá thêm con người của Ngoan, một kẻ lừa lọc che đậy mà bấy lâu nay chàng như đứa mù, có mắt cũng như không hoặc giả đôi mắt thịt chỉ nhìn được những xinh đẹp phấn son, dung

nhân, quần áo mà không thể nhìn thấu tâm hồn vợ.

- Quần áo này anh, sao hôm nay dờ dẩn như vậy? Hay là vừa xong mưa xuống nắng lên còn cố tham việc ở ngoài vườn nên cảm nắng rồi. Thấy mưa là phải chạy vào chứ ai như con nít vậy, nay không làm thì để mai đã có sao đâu. Anh mặc quần áo vào đi để em lấy thuốc uống trước ngừa bệnh.

Lại coi tôi như đứa bé con. Hiền muốn gầm lên nhưng vẫn để vợ chạy lăng xăng.

- Nước nóng và thuốc đây anh. Ra ghế ngồi nghỉ chờ em nấu cơm nhé!

Nhìn ly nước đặt trên bàn sát chiếc ghế bành lòng Hiền lại sôi lên. Thì ra xưa nay Ngoan vẫn lên nhìn chàng khi nấu nướng đâu phải từ thương yêu mà là canh chừng một đứa nhỏ, sợ nó phá phách chạy lăng xăng vớ con dao cái kéo đứt tay, sợ nó lên ra ngoài đuổi bướm hái hoa hoặc vầy vọc cả cỏ lẫn đất cát, sợ nó bắn chim vớt cá té lộn cổ xuống hồ nên trối chân nó bằng những lời nói ngọt ngào, bằng những danh từ bóng bẩy, đội cho nó cái mũ rách bướm của hạnh phúc. Hiền cười gằn trong bụng nhưng Ngoan lại cứ ngớ ngẩn vô tình. Viên thuốc được búng ngay vào lò sưởi lạnh tanh khi nàng vừa quay đi. Không cần nhìn Hiền cũng biết là chàng vừa qua mặt vợ. Từ bây giờ trở đi chắc chắn chàng sẽ kinh chống Ngoan đến cùng.

- Anh ngồi nghỉ nhé em phải làm cơm cho kịp.

Ngoan không xả vào lòng Hiền như mọi lần, chắc chắn tại gương mặt còn đầy son phấn vì thời giờ dùng cả vào việc tán láo thì còn đâu rửa với lau. Nếu Hiền không vào nhà sớm làm sao khám phá ra rằng những lúc chàng làm quần quật bên ngoài, Ngoan vẫn ngồi ôm điện thoại nói vớ vẩn, nói những lời hạ cấp trần trước không ngượng mồm. Nếu Hiền không vào nhà sớm thì làm sao biết được Ngoan của mình và Ngoan của bạn bè không phải là một. Nàng đã thực hành đúng câu "Đi với bụi mặt áo cà sa đi với ma mặc áo giấy". Kể sống hai mặt đều có hai lòng, như con dao hai lưỡi có thể cửa

tay mình bất cứ lúc nào.

- Anh ơi... Hiền không ngoái cổ lại như mọi lần, không muốn thì đúng hơn, tay vẫn cầm tờ báo ngang mày nhưng không nhìn thấy chữ.

- Thấy dễ chịu chưa hả anh?

Giọng Ngoan ngọt, ngọt lắm nhưng lơ lửng của chất đường hóa học bỏ quá nhiều chỉ có lũng bao tử.

- Anh uống chút trà sâm cho dễ chịu nhé!

Không chờ câu trả lời Ngoan mở tủ như thể pha cho mình uống. Tiếng tủ đóng rồi tiếng xé bao giấy bạc xột xoạt, tiếng muống chạm vào ly thủy tinh kêu lanh canh và mùi sâm thoảng vào khứu giác.

- Uống ngay cho ấm bụng chỉ vài phút sau là anh thấy khoẻ liền.

Ngoan đặt tách trà xuống bàn, biểu tỏ sự săn sóc đặc biệt nhưng không bằng vòng tay, bằng nụ hôn. Phải chăng vì Hiền vào nhà sớm nên mọi chuyện đã đảo ngược?

- Để em ngả hẳn ghế ra cho anh đỡ mệt.

Và lại coi Hiền như đứa trẻ con, Ngoan tự tiện làm không chờ đợi ý. Hiền thở dài, được vợ săn sóc là điều sung sướng nhưng cũng khổ tâm nếu không cảm nhận được. Chàng như cục đá cục chì nặng chình chịch khó lăn và những lời yêu thương rót vào tai lúc này tựa nước chảy tràn trụa ra ngoài chỉ làm ướt át dơ bẩn thêm. Nằm dài người trên ghế Hiền nhắm nghiền hai mắt, tránh nhìn mọi hình ảnh chung quanh vì hiện tại nó là cái gì ghê sợ hãi hùng. Mỗi một món đồ sắm trong nhà là một chứng tích của kỷ niệm đối trá đang thiêu rụi trái tim Hiền đã tái ngắt. Nào là chiếc gạt tàn Ngoan mua ở Wisconsin kỷ niệm ngày đầu hai đứa gặp nhau nhân đi dự đám cưới của người bạn. Nào là bức tượng cổ mua ở Paris khi hai đứa hưởng trăng mật một tháng Pháp cho đến tấm hình cưới phóng lớn chụp cảnh hai đứa ngồi xe ngựa ở Superdom New Orleans. Tên đánh xe mặc đồ đại lễ và cỗ con ngựa

được đeo vòng hoa trắng như bông tuyết làm nổi bật cỗ xe màu nâu non. Tất cả người và vật cùng hợp với màu sắc của buổi chiều cuối thu trên con đường ngập lá vàng. Ngoan treo nó ở giữa nhà mà chỉ khi ngồi ăn cơm Hiền mới nhìn thấy nhưng bây giờ lại như sừng sững ngay trước mặt. Tấm hình cao hơn người đứng, trỗi bật cái quý giá của khung hình chạm vàng, sợi dây buộc cao được móc trên cái đầu ấn cũng bằng vàng của thế kỷ mười tám. Nhà cửa như thế, kỷ niệm đầy ứ như thế nhưng lúc này giống như những đồ phế thải chỉ làm vướng mắt, cản lối.

- Anh, cơm chín rồi vào ăn đi anh.

Ngoan tiến lại gần nhưng không bá cổ chồng.

- Sao nước sâm còn nguyên thế này, nguội hết rồi.

Trời còn có khi nắng khi mưa, lòng con người khi thế này khi thế khác cho nên vừa xong mũi Hiền bị nghẹt không ngửi thấy mùi xào nấu là chuyện thường. Tai Hiền cũng tạm coi như điếc nên không nghe tiếng sè sè của máy nước vắn và có lẽ miệng cũng nên câm để khỏi thốt ra những câu nặng nề.

- Anh sao thế này, hay lại nhõng nhẽo đòi em dứt cho ăn?

Ngoan cất tiếng cười trêu ghẹo trong khi Hiền ôm lấy mặt mệt mỏi. Mâm cơm bày ra ê hề, cả một công trình của vợ nhưng hôm nay..., Hiền lắc đầu cô họng ghen đắng...

- Hay anh đòi cạo gió, Ngoan lại cười, lớn rồi ông ạ, muốn gì thì nói cứ vờ vặt để em phải năn nỉ.

Vẫn không thấy chồng nói gì Ngoan ù lý:

- Anh, ráng ăn một chén lát vào phòng em bóp lưng cho... Hay lại muốn em vẽ nhột? Hư quá, mình sắp có baby rồi, làm cha kiểu này có nước chết thẳng cu tí.

Cái gì? Sắp có thẳng cu tí? Hiền giật mình.

- Em... nói... sao...? Tưởng một câu hỏi ngắn gọn dễ dàng nhưng lấp bắp

mãi Hiền mới thốt ra lời. Tin mừng hay đại họa? Nay đừng có đùa giỡn trên thân xác đau đớn của thằng này.

- Em chỉ dọa thế thôi nhưng sao anh hoảng sợ như vậy? Em có bắt anh thay tã đâu, có bắt anh phải tắm hoặc cho nó bú...

Ngoan cười, giọng cười trơ trẽn nhưng lại kéo theo hàng loạt tiếng chim dòn dập hót. Hai âm thanh đối chọi rõ ràng. Làm sao có thể ngờ được trước đây vài giờ lại là giọng cười chanh chua của phường tôm cá. Hiền gồng mình vận nội công để chúng đừng xâm nhập vào nội tạng nhưng mắt không thể nhắm tịt trước mâm cơm nghi ngút khói, nhất là cái bụng đang réo đòi ăn. Hình như Ngoan thấy cục "Adam" trên cần cổ Hiền cứ thụt lên thụt xuống nên nàng gấp bỏ miếng beef steak vừa nướng chín tới vào đĩa của chồng:

- Bệnh hoạn gì cũng phải ăn xong mới làm cha được.

Dâm dăng chưa, bây giờ thì rõ ràng rồi nhé! Thằng này bệnh như thế mà còn đòi làm cha với làm mẹ thì có đến muôn năm đám cu tí cũng không thể tọt ra được. Hiền buông đũa nhưng không chịu đầu hàng trước sự đùa cợt nhả nhót quá trớn của vợ. Chơi dao có ngày đứt tay.

- Anh sao vậy? Tiếng Ngoan đuổi theo khi Hiền đứng bật dậy bước nhanh về phòng.

- Em cứ ăn đi để anh nghỉ một chút.

Chính ra Hiền phải gằm lên "xin để tôi yên" cho hả cơn bực tức nhưng thấy mình quá vô lý. Cãi nhau, đánh nhau hay giận nhau cũng phải có nguyên do trong khi từ chiều tới giờ chỉ mình Hiền tự nghe và tự suy luận. Tự mình Hiền bới móc đào khoét và cái hố ngăn cách ngờ vực cứ sâu nên sâu mãi, như cơn động đất vừa sập chỗ này lại lở thêm chỗ kia.

Vì phải nhịn ăn nhưng Hiền vẫn cảm thấy bụng anh ách, cái ách có thể từ bực tức, tự ái và cũng từ sự giận hờn. Mọi lần hai đứa cùng ngồi chung bàn, đứa này nhường hoặc gấp bỏ cho đứa kia còn bây giờ chồng giả bệnh nằm

đó vợ cứ tỉnh bơ. Nằm trên giường, cách phòng tắm mới đến phòng ăn nhưng không hiểu sao Hiền lại nghe rõ tiếng nhai tóp tép của vợ. Tha hồ gác tay gác chân lên bàn mà ăn như mấy bác phu xe thích ngồi kiệu nước lụt, tha hồ bốc nhón, dồn tọng hết vào cái miệng tham ăn. Hiền cảm thấy ảo não khi hình dung ra đôi môi dày nhầy những mỡ của vợ. Mọi lần Ngoan ăn uống đâu có vậy, ngay khi ngồi đối diện cũng không thể nghe tiếng chén đĩa chạm vào nhau... Mà thôi nghĩ đến đôi môi làm gì, nội cặp mắt không cũng đủ lên án gắt gao, chắc chắn nó đang tíu lại vì được thêm phần ăn của chồng, rồi còn món dê hầm thuốc bắc, rồi còn món lươn um hoi chiều trên đường về. Ngoan nói là đã ướp sẵn từ hồi sáng sớm... Chồng ốm, dù ốm giả vờ, mà vợ can đảm ngồi đớp một mình thì Hiền phục thật, như vậy xưa rày Ngoan nấu ăn là cho nàng chứ đâu phải cho mình. Đúng là đàn bà có trăm ngàn mưu chước, muốn ăn gấp bỏ cho người, vừa được tiếng lại được cả miếng...

- Anh à!

Có lẽ Ngoan đã ăn xong từ lâu nên khi xà đến thoang thoảng mùi xà bông Dove mới tắm.

- Em nấu cháo hành rồi dậy ăn một chút cho tỉnh, nhớ là phải uống thuốc thêm đây.

Cơm thịt ê hề không ăn thì cháo hành làm sao quỵên rũ nổi. Hiền mở tròng mắt, dưới ánh sáng chập choạng của màn đêm đang dần buông, Ngoan hiện nguyên hình của một loài dâm đảng như hồi chiều đã nói với bạn. Cái áo ngủ bằng loại lụa chảy dài tận gót chân nhưng phần trên ngực lại trễ hẳn ra thật quá đáng, cái xà xuống cổ tình làm Hiền không muốn nhìn cũng phải tò mò. Để xem em đáng giá được mấy xu.

- Ố hay bệnh mà còn giờ thói nham nhở. Ngoan hất tay chồng ra nhưng lại cười mời mọc thích thú.

- Dậy đi anh, cháo chín rồi.

Nói thế nhưng Ngoan nằm xuống, chân tay như loại râu bạch tuộc quấn chặt lấy Hiển. Da thịt nàng mát lạnh cơ hồ ngâm trong nước đá, thơm ngọt ngõ trái cây vừa chín tới và nụ hôn nồng ấm phà ngay vào gáy làm Hiển nổi hết da gà. Sự đam mê cuồng nhiệt của mỗi tối chợt đến, Hiển định xiết chặt lấy Ngoan nhưng rồi lại quyết định buông lỏng. Người như vậy không ngờ tâm địa lại xấu xa hèn kém. Rõ ràng Hiển thấy mình yêu vợ là do từ tâm hồn nàng...

- Em vẽ nhột cho anh nhé!

Không chờ trả lời, Ngoan bò rột dậy kéo ngược áo Hiển lên bằng hành động thật mạnh bạo và trái ngược với lối xé quần xé áo, những ngón tay mềm mại bò nhẹ, rất nhẹ dọc theo hai bên hông từ nách xuống eo. Vừa nhột vừa khó chịu lại vừa bị mời mọc một cách hạ cấp, Hiển hất tay Ngoan ra.

- Ở hay hôm nay anh làm sao thế!

Ngoan hơi khựng lại đến một giây, chỉ một giây thôi rồi lại cúi xuống phà hơi thở vào tai chồng:

- Chuyện ở sở khiến anh bức bối phải không? Hay con sâu cái kiến làm anh buồn rồi đổ vào đầu em? Này, gì có gì thì gì gì nhé, đừng giận cá chém thớt mà đây không nhịn đâu.

Vậy là Ngoan đã đặt dấu hỏi vì sự thay đổi đột ngột của chồng. Có nên nói không? Nói để chấm dứt hành động lừa dối, để bớt nghe môi mép mời mọc, để sửa đổi và cũng là để giữ tình yêu? Có nên nói không vì nói là biểu lộ những cảm nghĩ để thông cảm và tha thứ cho nhau. Hiển nhìn vợ như thôi miên. Nàng đã nằm nhích ra xa và ngửa mặt ngó lên trần nhà. Nhìn nghiêng Ngoan đẹp như một bức tượng nặn, xinh đẹp như thế khó có tâm hồn đẹp. Người xưa nói quả không sai, đẹp người xấu nét, tốt gỗ hơn xấu nước sơn cho nên chỉ có thể chọn một nhưng Hiển có chọn sự xấu tính của Ngoan đâu. Thật đúng là duyên với nợ...

- Anh, chuyện gì sao không nói cho em biết? Lúc này cứ tưởng anh bệnh nhưng bây giờ thì... Ngoan quay nghiêng xoay mặt vào trong để lại giọng sũng ướt... Có phải anh giận em?

Tim Hiên thót lại, gì chứ giờ chiến thuật khóc ra thì chàng rất khó lòng chống đỡ.

- Em đã làm gì anh buồn thì cứ nói đi...

Hiên xoay người đầu lưng vào lưng vợ thay câu trả lời, chấp nhận chiến tranh bùng nổ nhưng chỉ nghe tiếng thở dài náo ruột của Ngoan.

- Cháo em múc sẵn để ở bàn anh ăn nếu bệnh, còn không thì thức ăn để trong tủ lạnh anh hâm lại nếu đói. Từ giờ trở đi em để anh thanh thoi tự do suy nghĩ lại thái độ của mình. Khi cảm thấy mình quá đáng hãy nói cho em biết lý do.

Vậy là Ngoan đã giở giọng lý. Khi lý nàng hoàn toàn biến thành người hà tiện cùng cực, hà tiện lời ăn tiếng nói và cả nụ cười. Một lối tấn công tuy âm thầm nhưng độc hại nhất vì không có gì làm Hiên khổ sở đau đớn bằng Ngoan tự dày vò bản thân mình. Hiên thở dài, không nói thì cũng khổ vì cứ mãi ầm ứ trong lòng mà nói thì càng khổ hơn, không lẽ người như Hiên lại lắng tai nghe chuyện nhỏ nhặt nhất là chuyện qua điện thoại, một điều tối kỵ cần phải được tôn trọng. Với lại người như Hiên chẳng lẽ nông nổi chụp mũ vợ lại còn đang tâm phá vỡ ấn tượng đẹp của nhau? Phải chọn một, chỉ một mà thôi...

Cả đêm hai đứa cùng trần trọc nhưng tuyệt nhiên Ngoan vẫn không nói thêm một lời nào. Lý thật. Hiên biết nàng không ngủ được vì bằng chứng mỗi tối Ngoan có thói quen phải đọc báo cho cay xè mắt, phải có cái gì êm êm và khá cao như cái đùi của Hiên chẳng hạn để gác chân và nhất là cần phải ôm hôn chồng trước khi nói câu "em yêu anh" mới có thể yên tâm ngủ ngon.

Đêm nay Ngoan lý nên không bật đèn ngủ, màn cửa sổ cũng không buông

xuống. Dưới ánh trăng mờ, Ngoan nằm bất động; cái xác cứng đờ kia tưởng là chìm trong giấc ngủ nhưng Hiền biết chắc lòng Ngoan đang bị cắt từng mảnh nhỏ. Hiền xoay người trở lại, tuy không nhìn rõ mặt nhưng vẫn có cảm tưởng Ngoan đang nhìn mình bằng đôi mắt trách móc và tai sẵn sàng lắng nghe những lời giải thích. ...

Rồi đêm cũng qua. Sáng sớm hai vợ chồng tránh nhìn mặt nhau dù ngồi chung một xe vì làm chung một chỗ. Chính ra Ngoan có thể viện cớ rằng muốn chồng thoải mái nên đi xe riêng nhưng nàng vẫn tỉnh bơ như chuyện ngồi bên Hiền là lẽ đương nhiên. Cũng có thể Ngoan không muốn tạo thêm sự xa cách nên giả vờ bị đặt vào trường hợp phải chịu sự chung đụng bất đắc dĩ. Về làm lý buống binh của vợ không ngờ tạo cho Hiền những suy nghĩ chính chắn hơn nhất là nhận ra Ngoan vẫn chưa có gì khác biệt ngoài trừ mỗi chiều qua. Giả sử không có ngày hôm qua thì tình cảm của Hiền sẽ như thế nào? Nếu không nghe được nụ cười khả ố và những câu ghê gớm thì tình yêu chàng cho vợ có còn nguyên vẹn? Hiền tự đặt ra nhiều câu hỏi để bắt buộc phải trả lời và đều đến một kết luận: Khi yêu là nên chấp nhận những tánh xấu cũng như cần tha thứ những lỗi lầm của nhau. Nhân vô thập toàn, chẳng ai hoàn hảo ngay đến kim cương ngọc thạch còn phải cất mài huông chi con người, nhất là cần phải có thời gian để từ bỏ tính xấu. Dẫu biết rằng tính xấu đôi khi là cố tật không thể bỏ hoặc chết vẫn còn mang theo nhưng cũng có nhiều người tận dụng sự hiểu biết và cố gắng chiều nhau nên đã loại bỏ dần dần. Phải cho Ngoan cơ hội để sửa đổi. Phải tha thứ cho người đã làm khổ mình nhất là người mình thương yêu. Khi tha thứ là tự động đón nhận an bình cho chính mình. Khi tha thứ người ta không còn nhìn thấy những điều xấu mà trái lại chỉ còn là hình ảnh đẹp. Hãy nhìn Ngoan bằng ánh mắt của những ngày tháng cũ, còn không cũng là của hôm nay, sâu muộn, võ vàng.

Ý tưởng đổi thay, con người phải thay đổi. Cũng ngồi trên chiếc ghế bành nhưng Hiền chợt thấy lòng mình ấm lại. Quang cảnh chung quanh như được hội nhập sức sống nên linh động khác thường. Ngồi ở đó Hiền mất hẳn ý nghĩ Ngoan đang đứng rình rập trong bếp mà trái lại còn cầu xin cho nàng ngóng cổ ra để bất ngờ Hiền quay đầu lại. Mặt Hiền nóng bừng, cảm giác bị Ngoan bắt gặp ánh mắt yêu thương của mình khiến chàng bồi hồi nhưng khổ nỗi cái tự ái còn con lại không cho phép. Xưa nay Hiền vẫn mang tính tự ái rơm mà không tài nào sửa đổi được. Không dám quay lại cũng không dám đứng lên Hiền chỉ còn có nước ngồi im chịu trận lắng nghe từng tiếng động sau bếp. Như thường lệ Ngoan vẫn tiếp tục công việc của mình, chùng mực, thành thạo. tiếng sè sè của máy nước chảy, tiếng nổ lách bách của mỡ và rau, tiếng cạo chảo rửa nồi và quan trọng nhất vẫn là mùi thức ăn làm tăng trường sự háo hức của vị. Ngoan đang đánh đòn tâm lý, chắc chắn như thế. Nàng dùng bữa ăn thịnh soạn để dụ khi ông chồng đói lả từ chiều qua như treo miếng thịt mỡ trong bẫy để dụ chuột nhưng chiếc bẫy Ngoan dành cho chồng êm ái hạnh phúc quá! Có điều... có điều làm sao vút được cái tự ái...? Hiền ngồi trơ để mặc bụng dạ tay chân giăng co...

Xoảng... Một vật thủy tinh rơi xuống. Cơ hội vàng. Hiền phóng nhanh xuống bếp. Cũng may chỉ là chiếc ly có lẽ để chénh vênh nên rớt ngay dưới chân bàn, cách chỗ Ngoan đứng hơn sải tay. Hiền nhìn vợ định hỏi một câu vô thưởng vô phạt nhưng nàng đã khôn ngoan nhìn tránh sang chỗ khác. Đàn bà quá quắt thật, dùng thức ăn dụ mình nhưng khi mình lại gần thì tỉnh bơ ra cái chuyện ta đây chẳng cần. Vừa quét vừa nhặt Hiền vừa miên man suy nghĩ cách nào cho hai người hòa trở lại mà phải tự nhiên và bất ngờ để Ngoan dừng theo đó mà làm nư ở những lần sau...

Tự nhiên và bất ngờ...? Nhìn những mảnh thủy tinh sắc cạnh mấy lần chỉ chực đâm vào tay Hiền chợt nảy ra sáng kiến táo bạo. Không cần suy nghĩ

chàng nhíu mày và bóp mạnh... Oái... Hiển bật lên nhưng tiếng kêu không được tự nhiên cho lắm; cũng may Ngoan đã cuống quýt chạy đến. Hai giọt máu từ hai đầu ngón tay Hiển ứa ra và nhỏ xuống nền gạch.

- Chết rồi thế có khổ thân không cơ chứ.

Nhìn Ngoan cuống cuống lấy khăn giấy thấm máu và bóp mạnh cho ra những mảnh thủy tinh vụn Hiển tủm tỉm cười... Có ranh ma cách mấy thì đàn bà vẫn thua đàn ông...

Bây giờ họ cùng ngồi ngoài phòng khách, trên chiếc ghế bành. Vừa xúc thuốc khử trùng Ngoan vừa nheo mắt cười hóm hỉnh:

- Lần sau có hù em thì bóp nhẹ tay một chút kéo máu ra nhiều đã sung to lại còn đau nữa.

Hiển đỏ mặt nhưng không tin rằng vợ nhìn thấy.

- Anh nhật hộ em không cảm ơn còn nói như vậy.

- Nhật hộ? Thủy tinh vỡ sao không quét mà phải nhật? Anh tưởng em không thấy anh cố tình bóp vào cho chảy máu...

Sợ bị hiểu lầm Ngoan vuốt ve tay chồng:

- Chính ra anh nên cảm ơn em mới đúng. Nếu em không cố tình ném vỡ cái ly sao anh có cơ để làm hòa.

Câu nói chẳng những chữa thẹn mà còn làm cho Hiển giật mình. Chàng ngẩn người, như vậy mọi chuyện xảy ra đều có sự sắp đặt hẩn hoi.

- Em thấy chúng mình giận nhau vô lý quá! Càng kéo dài chỉ càng tốn phí thời giờ và càng thương nhau hơn mà thôi. Ngoan chớp mắt và đan năm ngón tay mình vào tay chồng như thể chứng minh lời nàng nói không phải là tưởng tượng.

Thương nhau hơn? Hiển không tin ở tai mình và càng không ngờ rằng cả một biến cố kinh khủng xảy ra mà Ngoan không hề giận cũng không cần hỏi nguyên do tại sao mình lại trở chứng? Phải chăng nàng cũng chấp nhận như

mình?

- Em không cần biết lý do sao?

- Nguyên do hoặc lỗi lầm nào đi chăng nữa thì khi yêu là đã tha thứ, với lại em suy nghĩ và thấy mình không làm gì quá đáng để phải đặt thành vấn đề. Còn chuyện vợ chồng giận hờn là thường như mưa và nắng. Con mưa nào chẳng để lại màu sắc tươi thắm của cây cỏ? Con nắng nào không để lại những khô ráo của bùn đất và sự giận hờn vợ chồng sẽ làm chúng mình trưởng thành để nuôi dưỡng tình yêu lớn mạnh thêm.

- Ngoan, Hiền kéo vợ vào lòng, em làm anh xấu hổ vì đã nghi ngờ con người của em. Nếu thực sự em có hai lòng thì đối với anh, em vẫn mang tám lòng trong sạch tốt đẹp nhất.

- Cái gì hai lòng một lòng? Ngoan nhích người ra nhìn Hiền với đầy vẻ ngạc nhiên. Đây mới là vấn đề quan trọng, Yêu là phải tin tưởng nhau, không tin không có tình yêu. Chuyện gì đã khiến anh giận hờn và nói những lời như vậy?

Biết nói sao bây giờ? Nhưng không nói làm sao Ngoan có thể hiểu được nhất là nàng đã quá thành thật đến nỗi không còn e dè với mình. Hiền áp úng:

- Hôm qua mưa nên anh vào nhà sớm và đã nghe em nói chuyện trong phòng.

- Đúng, nhưng có gì đến nỗi anh phải nghi ngờ em?

- Không nghi ngờ nhưng thấy em quá khác lạ, nhất là toàn nói những lời vô cùng khiếm nhã...

Ngoan ngẩn người... Khúc đối thoại như cuộn băng casset quay lại để hai người cùng nghe...

- Anh biết Tảo vợ của anh Hòa không?

Hiền giật mình. Tảo thì ai mà không biết. Cô ta đã có ba đời chồng và người

nào cũng chỉ ở được vài tháng.

- Chính vì cuộc sống kỳ quặc ấy nên khi nó tâm sự với em sẽ ly dị người chồng thứ tư là em sợ liền mà nguyên do chỉ vì tư tưởng đối chọi. Anh thừa biết những người tâm sự với mình là muốn mình đứng về phía họ, hơn thế nữa họ còn muốn mình là chính họ để biết được nỗi khổ tâm chất chứa trong lòng. Theo em là họ cũng chưa đủ mà phải khôn ngoan sáng suốt và nhiều kinh nghiệm hơn để có thể dịu dặt, gỡ rối những vấn đề nan giải. Anh bảo em ăn nói quá khác lạ? Đúng! Trước một con người tập tành văn hóa mới, quá mới đến nỗi hiểu lệch lạc hẳn đi thì mình không thể là một bà già cổ xưa lấy tam tòng tứ đức ra thuyết phục; cũng như trước những người say mê chủ thuyết vô thần, mình không thể nhồi nhét tín ngưỡng, đạo giáo vào đầu họ. Vô ích. Vì thế em đã hết sức cởi mở nếu không muốn nói là cùng đồng hóa để nó dễ bộc lộ tất cả con người thật và cũng để giúp nó nhìn ra nơi em những điều đang kiếm tìm. Anh xem ai đời vợ chồng mới cưới mà mỗi tối gần gũi ông chồng phải năn nỉ gần gũi lười, em hỏi thì nó bảo "phải như thế chồng tao mới không chán và cũng nhờ vậy mới nắm cổ được chồng". Sai, hoàn toàn sai. Còn nữa cơm nước trong nhà nó cũng không chịu nấu bảo là "thời nay hết cảnh cơm bưng nước rót, anh đi làm em cũng đi làm thì ăn cơm tháng hoặc hai chúng ta cùng nấu". Đàn ông ai lại nấu cơm chặt thịt trông nó mất vẻ quá phải không anh? Ngoan cười ngả đầu vào ngực chồng, mắt nàng mơ màng cố nhớ lại những gì Tảo đã tâm sự... Nó còn bảo "đàn ông phải chiều đàn bà, chồng phải chiều vợ, tại sao khi xưa chưa lấy thì muốn cái gì cũng được mà cưới rồi thì gạt đi hoặc trái ngược còn bắt chiều lại" vì thế em mới bảo đàn ông chỉ là những đứa con nít. Mà không phải thế sao? Anh cũng thích được em để ý săn sóc, cũng thích luôn được han hỏi nhất là âu yếm. Với lại không con nít sao hôm qua anh giận hờn bỏ ăn? Không con nít sao lại cứ thích em năn nỉ? Em nghĩ đôi lúc mình cũng nên

chiều nhau cho cuộc đời thi vị một chút nhưng đừng lợi dụng nó để đi quá trớn. Anh biết không làm vợ chẳng dễ đâu, đủ thứ con, thứ thẳng trong mình lại cũng có lúc trở thành mẹ của chồng... Ngoan cười khúc khích... Nhớ có lần đang làm mệt nên khi anh hỏi đến lần thứ hai là em gắt to lên. Chỉ có thể mà anh giận dỗi chạy huỳnh huých ra bờ hồ làm em chạy theo năn nỉ như mẹ năn nỉ con. Cũng có lần anh mỏi mệt vì công việc ở sở em ngồi ôm anh áp đầu vào ngực mình. Lúc vò mớ tóc xịt toàn keo em chợt có ý tưởng ngộ nghĩnh "Ô! Mình có thằng con lớn quá!"

Ngon biết chồng vui và đang chăm chú lắng nghe nên được thể càng nói nhiều:

- Chuyện phòng the của đàn bà chính ra em nên dẫu anh nhưng thấy nó vô hại với lại anh đã lỡ nghe thì cần phải nghe cho tận tường. Em nghĩ không một người chồng nào khi ngủ với vợ mình mà phải chấp nhận ôm một khúc gỗ. Con Tảo đã là khúc gỗ chỉ vì trong đầu nó luôn có ấn tượng hạng gái làm tiền mới cần làm những thứ ấy để giữ mối. Suy ra thằng chồng bỏ nó chứ không phải nó bỏ chồng nhưng lại muốn đánh tiếng ra ngoài cho thiên hạ đừng chê cười mình. Tính tình quái đản như vậy không sửa thì còn đợi đến bao giờ? Chồng mình chứ có phải tên nô lệ đâu. Với Tảo em chỉ có thể mang kinh nghiệm bản thân ra nói, nếu là người sâu sắc và ý nhị nó sẽ nhận ra sự quá đáng của mình. Em không dám dậy khôn nó vì những ai lên giọng thầy đời việc trước tiên là thu lượm những thất bại...

- Ngoan... Ngoan... Ngoan..., Hiền sung sướng hét lên, vậy mà em không nói cho anh biết ngay để mình khỏi phí phạm mất một buổi tối.

- Sẽ còn nữa nếu anh tiếp tục nghe lén điện thoại và nếu anh cứ tiếp tục giữ những bức dọc trong lòng không nói ra.

- Chuyện qua rồi nhưng anh sẽ không bao giờ tái phạm để bảo tồn hạnh phúc. Giờ thì em muốn anh đền gì nào?

Hiền ghì chặt vợ và hôn lên chiếc cổ trắng ngần.

- Đền gì hả? Ngoan cười sung sướng chiếu ánh mắt mơ màng qua khung cửa, vườn địa đàng lúc nào cũng mở rộng. Em muốn anh biến thành chiếc ghế bành có tay ôm em mỗi buổi chiều sau giờ cơm.

Chiếc ghế bành. Chiếc ghế bành màu da người. Hiền lịm người trong ngất ngây sung sướng, bàn tay tham lam bắt chột ngừng lại ở phần ngực vun đầy.

Hiền bật cười khi chột liên tưởng đến hành động sờ sàng chụp ngực vợ tới qua. Cái cười bị Ngoan bắt gặp quả tang nhưng đàn bà làm sao khôn hơn đàn ông vì bằng chứng nàng đã đỏ mặt e thẹn:

- Ô hay cái ông ma mãnh này, em nói thế mà cũng cười cho được...

Nguồn: Thuvientoancau

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 2 tháng 11 năm 2007